

ဝန်ရင်း

Read on the move

ပိုးဆက်လင်းထက် မနက်ဖြန်

အချစ်ဆိုတဲ့ အရာနဲ့ ပတ်သက်လာရင်
ရယူပိုင်ဆိုင်ဖို့ အတွက်လူသားတိုင်းဟာ
တရားမျှတသည် ဖြစ်စေ၊ မမျှတသည် ဖြစ်စေ
ကြိုးစားပိုင်ခွင့်ရှိပါတယ် ...၊
ဒါကြောင့် ...

"အချစ်နဲ့ စစ်မှာ အကုန်တရားတယ်"

ဆိုတဲ့ စကားပုံလေး ဖြစ်ပေါ်လာရတာပါ။

ခါတိုင်းလို ပုံမှန်ကြာသပတေးနေ့ပဲ ဖြစ်ပါသည် ။ ရန်ကုန်ပြည်လမ်း
မှာ နေ့လယ်ဘက်ဆိုတော့ ကားအတော်ရှင်းကာနေ၏။

အင်းယားလမ်းမီးပွိုင့်က ကွေ့ထွက်လာသော မာစီဒီးကားအဖြူရော
င်ကားလေးသည် လှည်းတန်းလမ်းဆုံဘက်သို့ ကွေ့ထွက်လိုက်၏။ ကား
မောင်းသူနေရာမှာ အသားဖြူဖြူ ကောင်မလေး တစ်ယောက်က နေရာ
ယူထားသည် ။

သူမနာမည်က

"ရွှေအင်ကြင်းဝေ"

သူမသည် ရွှေအင်ကြင်းကုမ္ပဏီလီမိတက်၏ မန်နေဂျင်းဒါရိုက်တာ။

ထိုကုမ္ပဏီကို သူမ မိဘတွေပိုင်ဆိုင်၍ သူမက မန်နေဂျင်းဒါရိုက်တာ ဖြစ်နေခြင်းပင်။

သို့သော် သူများ တွေလို အဖေ၊ အမေတွေက ကုမ္ပဏီပိုင်၍ သားသမီးတွေက အလိုလို မန်နေဂျင်းဒါရိုက်တာ (MD) နေရာကိုရရှိထားသူမဟုတ်။ သူမကိုယ်တိုင်က လုပ်ငန်းကျွမ်းကျင်မှု ရှိ၏။ တစ်ဦးတည်းသော သမီး ဖြစ်သောကြောင့် နောင်တစ်ချိန် 'ရွှေအင်ကြင်း'ကုမ္ပဏီ၏ ပိုင်ရှင်နေရာကို သူမက ဦးစီးရမှာ ဖြစ်၍ လုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်လျှင် သူမကျွမ်းကျင်အောင် လေ့လာထားသည်။

သူမသည် ချောမောလှပသည်။

မာနကြီးသည်။

တော်ရုံတန်ရုံယောက်ျားတွေကို အထင်မကြီးတတ်။

ထိုဝိသေသတွေနဲ့ ပြည့်စုံသလို ငွေကြေးလည်း ပြည့်စုံ၏။ သို့သော် လောကတွင် အရာရာ ပြည့်စုံသောလူဟူ၍ မရှိသောကြောင့် သူမတွင်လည်း အားနည်းချက်လေးတစ်ခုရှိ၏။

ထိုအားနည်းချက်မှာ ...

"သတိမေ့တတ်ခြင်းပင်"

ဟုတ်ပါသည်။

သူမက သတိမေ့တတ်၏။

သို့သော် ထိုအားနည်းချက်က သူမကိုလွှမ်းမိုးနိုင်မှုမရှိပေ။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ...။ သူမက နေ့စဉ်လုပ်ဆောင်ရမည့် ကိစ္စအဝဝကို ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ဖြင့် မှတ်သားထားသောကြောင့် ပင် ဖြစ်သည်။

အခုလည်း သူမအိမ်ကနေ ကုမ္ပဏီရုံးခန်းသို့ ကိုယ်တိုင်ကားမောင်း
၍ ထွက်လာခဲ့ခြင်းပင်။

ဒီနေ့နေ့လယ် တစ်နာရီမှာ စင်္ကာပူက မစ္စတာဝမ်ဆိုသူနှင့် အလုပ်ကိ
စ္စချိန်းထားသည် ။ ထို့ကြောင့် အိမ်က ဆယ်နှစ်နာရီကတည်းက ထွက်
လာခဲ့၏။

ရုံးခန်းတည်ရှိရာ ကွန်ဒိုအိမ်ရာသို့ ကားဆိုက်ရောက်ချိန်မှာ နေ့လ
ယ် (၁၂:၀၀)ခွဲတိတိ။

သူမကားပေါ်က လှပစွာဆင်းလိုက်သည် ။ ကားပါကင်ရှိ ပုရိသ
တော်တော်များများ သူမကို ငေးမောသွားတာ သူမသိသည် ။ ဒီအချက်
ကလည်း သူမအလှကို သူမယုံကြည်နေ၍ ဖြစ်၏။

ထို့နောက် အကြည့်တွေအားလုံးကို အလှအပနဲ့ ခုခံကျောခိုင်းကာ
ဓာတ်လှေကားရှိရာသို့ ထွက်လာခဲ့လိုက်ပါတော့သည် ။

သူမခေါင်းထဲတွင် အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုပဲရှိပါတော့သည် ။

*

ဒိုင်ယာရီ (၁)

နေ့လယ်(၁ : ၀၀)နာရီ

မစ္စတာဝမ်နှင့် သွင်းကုန်ကိစ္စဆွေးနွေးရန်ရှိသည်။ ။

ကုမ္ပဏီဆွေးနွေးခန်း၏ အေးစက်သောသိပ္ပံနည်းကျ ရာသီဥတု၊
မွှေးမြလန်းဆန်းစေသော နိုင်ငံခြားဖြစ်ရန်နှင့် ၊ ခုံညားထည်ဝါလှသော
အသုံးအဆောင်အဆင်အပြင်တို့ က ခါတိုင်းကဲ့သို့ သူမကို ဆီးကြိုလျက်
ရှိသည်။ ။

သူမဝင်သွားတယ်ဆိုရင်ပဲ အသက်ငါးဆယ်ခန့် နိုင်ငံခြားသားတစ်
ယောက်နှင့် ခန့်ညား ထည်ဝါသောအလှတို့ ကို ပိုင်ဆိုင်ထားသည့် အမျိုး
သမီးနှစ်ဦးက အသင့်စောင့်ကြိုလျက်ရှိသည်။ ။

"ကျွန်မ နောက်မကျပါဘူးနော်"

သူမက အင်္ဂလိပ်လို ဖော်ရွေပျူငှာစွာစကားကို စ၏။

အသက်နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ခန့် အမျိုးသမီးက မတ်တတ်ရပ်ကာ

"နောက်မကျပါဘူး မစ္စအင်ကြင်း ... ကျွန်မတို့ က စောနေတာပါ"

ထို့နောက် ထိုအမျိုးသမီးကပင်စ၍ မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ။

"ဒါ မစ္စတာဝမ်ပါ ... ဒီဘက်ကတော့ မစ္စတာဝမ်ရဲ့ ကုမ္ပဏီမှာ ရှယ်

ယာလေးဆယ် ရာခိုင်နှုန်းထည့်ဝင်ထားတဲ့ မစ္စတိုင်လာပါ"

သူမနှစ်ဦးလုံးကို ဖော်ရွေပျူငှာစွာနှုတ်ဆက်ပြီးနောက် လုပ်ငန်းစကားဆက်ပြောကြ၏။

သွင်းကုန်ကိစ္စ၊ ထုတ်ကုန်ကိစ္စနှင့် အတူ မြန်မာနိုင်ငံ၏ ကြွယ်ဝချမ်းသာသော သယံဇာတများ အကြောင်းလည်း ပါသည် ။ နာမည်ကြီး စေတီပုထိုးများ နှင့် ရှေးဟောင်းမြို့တော်များ အကြောင်း ကိုလည်း ပြောဖြစ်ကြ၏။ ငါးဆီဖောင်းတင်ပို့မှု၊ ပုစွန်မွေးမြူရေး၊ ကဏန်းပျော့၊ မတ်ပဲ စသည် တို့ ကိုလည်း အဓိကထားဆွေးနွေးသည် ။

အားလုံး အကြေအလည်ဆွေးနွေးပြီးနောက် နှစ်နာရီလောက်အကြာ ဧည့်သည် တွေ ထပြန်သွားကြတော့သည် ။ သဘောတူညီမှုအချို့ တစ်ဝက်ရသွားသည် ။ လုပ်ငန်းစဖို့ အချိန်ကို သူတို့ ဘက်က လှမ်းဆက်သွယ်ဖို့ ပြောသွား၏။

အခန်းထဲလူရှင်းသွားသောအချိန်တွင် သူမထံ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ရောက်လာကာ...

"မမ ... သံပရာရည်သောက်လိုက်ပါဦး"

သူမ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်ပျူတာစာရင်းအင်းဌာနက မေစိုးဖြစ်နေတာ တွေ့ရ၏။ သူမပြုံးပြကာ မေစိုးကမ်းပေးသော သံပရာရည်ကို သောက်လိုက်ပြီး ...

"အေးမွန်ရှိလား ညီမ"

"ဟုတ်ကဲ့ ... ရှိတယ် မမ ... ခေါ်လိုက်ရမလား"

"အေး ... ခဏခေါ်လိုက်ပါ"

မေစိုး ဦးညွှတ်ကာ ထွက်သွားသည်။ ။

ခဏကြာတော့ အေးမွန်ဟု ထင်ရသော ကောင်မလေးတစ်ယောက် ရောက်ကာလာ၏။

"မမ ... ကျွန်မကိုခေါ်တယ်ဆို"

"အေး ... ဟုတ်တယ် ... ဒါနဲ့ မင်းဘာလုပ်နေလဲ"

"အရင်လက လိုငွေပြစာရင်းတွေ ပြန်စစ်နေတာ မမ ... ရပါတယ် ... ပြီးသလောက် ဖြစ်နေပါပြီ ... မမ ဘာခိုင်းစရာရှိလို့ လဲ"

"အဲဒါဆို လုပ်လက်စခဏထားပြီး တို့ နောက်လိုက်ခဲ့စမ်းပါ ... တို့ ကားမမောင်းချင်တော့လို့ ... ခေါင်းတွေကိုက်နေပြီ"

အေးမွန်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ။ ထိုတာဝန်ကို သူ့အချိန်အခါတိုင်းမ ဟုတ်ပေမယ့် ရံဖန်ရံခါ လုပ်ပေးနေကျဖြစ်၍ ရိုးနေပြီ။ ဒီလိုပဲ ရွှေအင်ကြင်းဝေက ကားမောင်းရန်စိတ်ဆန္ဒမရှိတဲ့ အချိန် သူ့ကို တာဝန် ပေးတတ်သည်။ ။

ထို့နောက် သူတို့ ကုမ္ပဏီမှ ထွက်ခွာလာခဲ့ပါတော့သည်။ ။

*

နေ့လယ် ... ၃ :၀၀

ဒါရိုက်တာ သာထူးနှင့် တွေ့ရန် ...။

"မမ ... ကျွန်မ ဘယ်ကိုမောင်းရမှာ လဲ"

အေးမွန်က ကားစက်ကိုနှိုးကာ အဲယားကွန်းကိုပါ တစ်ပြိုင်နက်တည်း ဖွင့်ရင်း စကားဆို၏။

"အင်း ... မင်း ... ဒါရိုက်တာသာထူးအိမ်ကို သိလား"

"အဲ ... ဟို ... ကြည့်မြင်တိုင်ညဈေး အနောက်ဘက်က လမ်းမှာ နေတဲ့ ကိုသာထူးလား"

"ဟာ ... ဒီကောင်မလေးတော့ လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ ... အဲဒါ ငါတို့ ကုမ္ပဏီမှာ လက်ထောက်ချ ဝင်ဖောက်ခိုင်းလို့ ငါ့ကိုယ်တိုင် အလုပ်ထုတ်လိုက်တဲ့ ဒလဝမ်သာထူးဟဲ့ ... ဒါက နိုင်ငံကျော် ဒါရိုက်တာကြီး သာထူး"

"သိဘူးလေ ... ကျွန်မက နားကြားလွဲသွားလို့ "

"ထားပါတော့ ... အခု ငါပြောတဲ့ ဟိုတယ်ကိုမောင်း"

"ဘယ်ဟိုတယ်လဲဟင်"

"နတ်ပြည်တောင်ကုန်း (Heaven Hill) ဟိုတယ်ကို"

"ဟုတ်ကဲ့"

ထို့နောက် အေးမွန်က ကားမောင်းထွက်လိုက်သည်။ ။ မောင်းနေရင်း နှင့် ပျင်းလာ၍ ကက်ဆက် ဖွင့်မလို့ ကြံစည်လိုက်သော်လည်း ရွှေအင်ကြင်းဝေက ကားမောင်းရင်း ကက်ဆက်နားမထောင်တတ်တာ သိ၍ ရည်ရွယ်ချက်ကို မျှီသိပ်လိုက်ရ၏။

သို့သော် လူနှစ်ယောက်ရှိနေသော ကားထဲမှာ ခြောက်သွေ့တိတ်ဆိတ်နေတာတော့ သဘာဝ မကျပေ။ အနည်းဆုံး မိန်းကလေးအသုံးအဆောင်ပစ္စည်း တစ်ခုခုအကြောင်း၊ အလှကုန်ပစ္စည်း တစ်ခုခုအကြောင်း၊ နောက်ဆုံးထုတ်လိုက်သော အီတလီဖြစ်အတွင်းခံတံဆိပ်၏ အခြေအနေ စသည် တို့ ကိုတော့ အပျင်းပြေဆွေးနွေးနေဖို့ သင့်သည်။ ။ အခုတော့ ရွှေအင်ကြင်းဝေက သူမနှင့် ထိုအရာတွေ မဆိုင်သလိုနေတတ်လွန်း၏။ ဒီအချိန် သူမခေါင်းထဲမှာ အလုပ်ကိစ္စပဲ တွေးမှာ သေချာသည်။ ။

"မမ"

နောက်ဆုံးမနေနိုင်၍ အေးမွန်က အရဲစွန့်ကာခေါ်ကြည့်သည်။ ။ ရွှေအင်ကြင်းဝေက ပါးစပ်က ပြန်မထူးဘဲ မျက်လုံးဖွင့်ကာကြည့်၏။ အေးမွန်က ကားနောက်မှန်မှ သူမမျက်လုံးဖွင့်ကြည့်တာကို မြင်တော့ အားတက်သွားကာ ...

"ဟို ... ဒါ ...ဒါရိုက်တာကြီးက ဟိုတယ်မှာ နေတာလားဟင်"

"ငါ ဘယ်သိမလဲ ... ဒီနေ့ ဒီအချိန် အဲဒီမှာ တွေ့ဖို့ ချိန်းထားလို့ သွားတာ"

"ဪ ... အလုပ်ကိစ္စလား"

"ဟဲ့ ... အလုပ်ကိစ္စမဟုတ်ဘဲ ငါက အဲဒီဒါရိုက်တာနဲ့ ဟိုတယ်မှာ ဘာသွားလုပ်ရမှာ လဲ"

"သိဘူးလေ ... ခစ် ခစ်"

ရွှေအင်ကြင်းဝေ စိတ်တိုသွားသည် ကိုကြည့်ကာ အေးမွန် ပျော်သွားသည်။ သူတို့ မမက စိတ်ဆိုးလည်း ချစ်ဖို့ ကောင်းမှန်းသိ၏။ ပြီးတော့ လက်အောက်ငယ်သားများ အပေါ် အလုပ်ကိစ္စမှ လွဲ၍ ကျန်သည့် အချိန် မောင်နှမလိုဆက်ဆံတတ်တာလည်း သိသည်။

အထူးသဖြင့် မိန်းကလေးတွေအပေါ် တော်ရုံ စနောက်တာကို ခွင့်လွှတ်တတ်သည်။ တစ်ခါ တလေ သူကတောင် အတည်ပေါက်နှင့် ပြန်နောက်ချင် နောက်တတ်သေး၏။

"မမ"

"လာပြန်ပြီ ... ဘာလဲ"

"ဟို ... ဒါရိုက်တာကြီးက ချောလား"

"ဟိုရောက်မှ နင့်ဟာနင်ကြည့်"

"ဟာ ... မမက မမြင်ဖူးဘူးလား"

"No"

အေးမွန် လျှာလေးတစ်လစ်ထုတ်ကာ ပါးစပ်ပိတ်သွား၏။ ထိုအချိန်မှာ ပင် ဟိုတယ်မုခ်ဦးသို့ ကားကရောက်သွားပြီ။

ရွှေအင်ကြင်းဝေ ဟန်းဖုန်းကိုထုတ်ကာ ဒါရိုက်တာသာထူး၏ ဖုန်းနံပါတ်ကိုနှိပ်လိုက်၏။ ခဏနေတော့ ဟိုဘက်က ဖုန်းကိုင်လိုက်၍ ...

"ဟယ်လို ... ကိုသာထူးလား"

"မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျ ... ကျွန်တော် ကိုသားထူးရဲ့ မန်နေဂျာ ရဲဝင့်ပါ ... ဆရာက မင်းသမီးလေးကို သင်ပေးနေလို့ ပါ ... ဘာများ ပြောချင်ပါ"

လဲခင်ဗျာ"

"အေး အေး ... ရွှေအင်ကြင်းဝေ အခုရောက် လာပြီလို့ ပြောပေးနော်
"

"ဗျာ"

"ရွှေအင်ကြင်းဝေ အခုရောက် လာပြီလို့ "

"ဘယ်ကိုရောက်လာတာလဲ"

"ဟဲ့ ... ဟိုတယ်ကိုပေါ့ ... ရှင့်ဆရာနဲ့ ချိန်းထားလို့ "

ဟိုဘက်က ပြူးတူးပျာတာအသံ ချက်ချင်းပြောင်းသွားကာ

"ဟာ ... အစ်မ ဒီမှာ ဆရာကတော် ရောက်နေတယ် ... ဆရာ့ကို ချက်ကင်လာလုပ်တာ ထင်တယ် ... ဟိုဟာဖြစ်ရင် ပြန်ပါတော့နော် ... ပြဿနာတွေတက်မှာ စိုးလို့ "

"ဘာရှင့်"

"ဒုက္ခပါပဲ ... ပြောမရဘူးလား"

"ဒီမှာ "

"ဗျာ"

"ကျွန်မက ရှင်တို့ အရှုပ်ထုပ်တွေထဲကများ မှတ်နေလား ... ရွှေအင်ကြင်းကုမ္ပဏီရဲ့ (MD) ရွှေအင်ကြင်းဝေ ... မှတ်ထား ... အခုသွားပြော"

ထိုသို့ပြောလိုက်မှ ဟိုဘက်က ကြောက်အားလန့်အားနှင့် ဖုန်းချသွား၏။

သူမ လေပူတစ်ချက်ကို မှုတ်ထုတ်မိသည် ။ တစ်ခါတစ်ခါ နားလည်
ရခက်သော ပြဿနာများက စိတ်ဆိုးရခက်၊ စိတ်ညစ်ရခက်။

လောကကြီးသည် ဒီလိုပဲ မအပ်စပ်သော အရာများ သည် တွေ့ဆုံ
လေ့ရှိတတ်ကြပါသည် ။

*